

*Dáma
v ohrožení*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Dáma v ohrožení

STEPHANIE LAURENSOVÁ

***Dáma
v ohrožení***

PŘEKLAD

DANA CHODILOVÁ

Český název: Dáma v ohrožení
Název anglického originálu: The Lady Risks All
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dana Chodilová
První vydání: Avon, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2012
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2012 by Savdek Management Proprietary Ltd.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

The name Stephanie Laurens is a registered trademark of Savdek Management Proprietary Ltd.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-5301-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5302-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5303-1 (PDF)

PROLOG

Lord Julian Roscoe Neville Delbraith, druhý syn vévody z Ridgwaru, byl marnotratník. Rozmařilost v jeho podání nabývala úplně nových, nebývalých rozměrů. Tento vysoký, tmavovlasý a nebezpečně pohledný muž se kradl vysoce postavenou společností s línou grácií ušlechtilého pantera, neustále na stopě kořisti. Džentlmeni k němu vzhlíželi a mnozí by se rádi pochlubili tím, že se s ním znají, kdežto ženy obdivovaly jeho nesmírnou eleganci, zdatnost na tanečním parketu, pohotový šarm a tu a tam předvedenou zdatnost s rapírem. Oblékal se vybraně, jak jinak, a před jeho koňmi bledli závistí i ti nejlepší chovatelé. Jeho hlavními zájmy byly víno, ženy a hazard, a to v jakémkoli pořadí a množství, což nikoho nepřekvapovalo. Muži rodu Delbraithů byli pověstní svou náchylností k sázkám. Měli to zkrátka v krvi.

Ovšem Lucasta, matka lorda Juliana a všeobecně uznávaná spasitelka Delbraithů poslední generace, udržela svého manžela a Julianova otce Marcuse na uzdě a rodinný majetek se podařilo uchovat. Marcus by byl s potěšením svůj příjem prosázel, ale Lucasta si dupla a zabránila tomu. A co víc, její prvorozený

syn George byl první Delbraith za celé nespočetné generace, na nějž nepůsobilo rodinné prokletí.

Někteří tvrdili, že po tom ryzím úsilí vynaloženém na Marcuse a George nezbylo Lucastě na podobnou proměnu Juliana dost sil, kdežto jiní soudili, že Julianova umíněnost překonala i matčiny schopnosti, byť Lucasta měla volné ruce a mohla se soustředit výhradně na něj. V očích společnosti byl Julian ztělesněním typického muže rodu Delbraithů.

Společnosti a rodině však na Julianově nadšeném přijetí delbraithovského prokletí vlastně nezáleželo. Dědicem byl George.

Mohutný, spolehlivý, tichý a poněkud prkenně odtažitý George, tolik nepodobný bratrovi, snad ani neměl žádné neřesti. Zatímco na Juliana se dalo spolehnout, že bude vždy prostořeký, neuctivý a zábavný, George postával s rukama založenýma za zády a málokdy utrousil slovíčko. Krátce řečeno, George byl nudný, ale ani to neznamenal žádný problém, budoucnost měl koneckonců *zajištěnou*.

Takže když po Marcusově smrti George převzal jeho titul, rodina a společnost to přijala s potěšením. Stejně tak vlídně brala jeho nesmírně vhodný sňatek s Caroline, dcerou hraběte z Kirkcombe, praktickou a ve společnosti uznávanou mladou ženou.

Caroline po vzoru své tchyně považovala George za ideál, alespoň co se týkalo jeho vzdorování rodinnému prokletí. V soukromějších záležitostech už jí tak ideální nepřipadal, to si však nechávala pro sebe. Navenek George při každé příležitosti podporovala a společnost to kvitovala s potěšením. Nepřekvapovalo, že si Caroline nepotrpěla na svého přitažlivého,

skandálně neřestného švagra Juliana. Dávala jasně najevo, že ho vnímá jako potenciálně rozkladný vliv, jaký by nejradši držela v bezpečné vzdálenosti od manžela, od sebe i od dítěte, které brzy po svatbě počala.

Julian se citlivě podvolil přáním své švagrové, koneckonců to byla bratrova vévodkyně. Rodinné sídlo Ridgware v Staffordshiru, kam dříve svědomitě jezdil za matkou a za třemi mnohem mladšími sestrami, už navštěvoval jen zřídka a nakonec skoro vůbec ne. Služebnictvo, které vnímalo mnohem víc, než by si kdo myslel, to považovalo za velkou škodu, ale na jeho názor se nikdo neptal.

Pak se Caroline narodilo dítě, synáček. Chlapec, pokřtěný Henry George Neville Delbraith, byl od pohledu pravý Delbraith. Caroline to dělalo vrásky a přísahala, že nedopustí, aby jejího syna zasáhla rodinná kletba.

Ráno v den křtu dorazil Julian do kostela, usedl k matce a sestrám a pod Carolininým zlověstným pohledem, díky němuž si připadal jako zlá sudička z pohádek, odevzdal dárek pro novorozeně vlastní matce, aby ho předala. Jakmile obřad skončil, potřásl si s bratrem rukou, zdvořile popřál všechno dobré švagrové i malému uzlíčku, který pevně a ochrannitelsky svírala v náručí, a odporoučel se zpátky do Londýna.

Od té doby Julian navštěvoval matku a sestry jedině tehdy, když Caroline a nejlépe i malý Henry právě nebyli doma. Byl-li přítomen George, Julian za ním zaskočil, ale při svých odlišných povahách a váze titulu spočívajícího na vévodových ramenou

toho bratři neměli příliš společného. Vyměnili si pár poznámek a rozešli se přátelsky, leč odtazitě.

Julian mezitím trávil čas svým obvyklým hazardem a hýřením. Holdoval kartám, kostkám, koňským dostihům – jakýmkoli dostihům –, vždy byl ochoten zvážit šance a podle toho dát peníze v sázku. Veškerý volný čas mu vyplňovaly milostné poměry, zpočátku s lehkými ženami, později se znuděnými matrány vlastní společenské třídy. Doprovázela ho i pověst znalce vína, ale nikdo si nikdy nevzpomínal, že by ho viděl podnapilého. Na druhou stranu bylo dobře známo, že sázet v opilosti se nevyplácí, a každý věděl, že Julian bere své holdování rodinnému prokletí velice vážně.

A roky ubíhaly.

Kdyby se během těch let někdo v nejvyšší společnosti zajímal o to, jak si finančně stojí lord Julian Delbraith, dočkal by se odpovědi, že se jistě nachází krůček od krachu, po krk v dlužích. Žádný z ostřílených pozorovatelů si nedovedl představit, že mohl vést tak rozmařilý život, tak vytrvale a rozsáhle sázet, aniž by přišel na buben. Hazardní hráči prohrají vždycky, možná ne hned, ale časem určitě, to přece ví každý.

Caroline, vévodkyně z Ridgwaru, rozhodně razila podobný názor. A co víc, byla přesvědčena, že nezodpovědný švagr vysává rodinné truhlice. Kdykoli se však pokusila to téma nadnést manželovi, jen se zamračil a odbyl ji, že se mýlí. Pokud naléhala, vedena snahou chránit synovo dědictví, George stiskl rty a chladně a rozhodně ji ujistil, že Julian dostává pouze skromnou čtvrtletní rentu, která mu náleží

podle otcovy poslední vůle, a nic víc – že Julian nikdy nežádal další peníze z panství, ani od George osobně. Caroline tomu nevěřila, ale tváří v tvář manželovu netypickému výbuchu musela přijmout jeho slovo a ustoupit.

Ve skutečnosti byli s Julianovou finanční situací obeznámeni jen dva lidé – jeho sluha Rundle a Jordan Draper, syn správce rodinného majetku Delbraithů. Ten se na Julianovu žádost ujal vedení jeho finančních záležitostí, které se tak oddělily od bratrových vévodských držav. Jenom tito dva věděli, že Julian je jedním z Delbraithů, kteří se rodí zhruba jednou za tři generace. Patřil k hazardérům, kteří vyhrávají. Nevyšla mu každá sázka, ale nakonec vždycky vyhrál. Od doby, kdy coby pětiletý objevil radosti hazardu, nikdy neskončil týden prohrou. Někdy získal jen čtvrtpeny, ale o své peníze nikdy nepřišel.

Jordana Drapera fascinovalo, že se nikdo neptal, jak to, že tak starý rod jako Delbraithové, prokletý oním zhoubným nutkáním, nikdy neskončil na mizině. Sám znal odpověď díky své spolupráci s Julianem. Děd, otec, syn – během tří generací se vždy našel někdo, kdo měl šťastnou ruku. Nyní už na tom samozřejmě nezáleželo, díky Lucastě a jejímu vlivu na Marcuse a na George se rodina vymanila prokletí. Kletba byla zlomena... ale při spravování Julianových účtů a investic Jordana napadalo, jestli je na tom rodina lépe než on.

Julianův život tedy ubíhal sice v extravagantním duchu, leč v zásadě poklidně. Dobře věděl, jak na něj společnost pohlíží, což posilovalo jeho vrozený cynismus a tajně ho bavilo.

Až do jednoho pozdního večera roku 1811, kdy někdo zabašil na dveře jeho pronajatého domu v Duke Street.

Byl listopad a počasí se zkažilo. Ve městě už pobývala jen hrstka členů vyšší společnosti, což vysvětlovalo, proč Julian seděl u krbu s nohama na stoličce a s otevřenou knihou v ruce. Jakmile se ozvalo bušení, zvedl hlavu. Slyšel Rundleovy kroky spěchající salonem ke dveřím, čekal, uvažoval –

„Můj pane!“ Rundle vtrhl do pokoje bez klepání, což nemíval ve zvyku. „Je to Higginbotham z Ridgwaru.“

Julian se zadíval za sluhu na staršího čeledína z bratrovy usedlosti, zaznamenal, jak je neupravený, jak vážně se tváří, a okamžitě se napřímil. „Něco se stalo s matkou?“

Higginbothama to nejprve zaskočilo, ale hned zavrtěl hlavou. „Ne, pane. S vaším bratrem.“

„S Georgem?“ Julian si nedovedl představit, proč by pro něj, rozmařilého mladšího bratra, George tak narychlo posílal Higginbothama. „Copak potřebuje?“

Čeledín vypadal, jako by spolkl jazyk, ale vzchopil se a znovu zavrtěl hlavou. „Jeho milost nepotřebuje nic. Přiložil si pistoli k hlavě a stiskl spoušť. Je mrtvý. Myslíme si, že byste měl přijet.“

Julian hnal koně jako šílený a dostal se do Ridgwaru v půlce dopoledne. Svůj lehký kočár nechal na dvoře u stájí a namířil si to dovnitř, vešel bočními dveřmi. Dům zahalovala tísnivá atmosféra, ticho dusilo. Jeho kroky se rozezněly na dlažbě vstupní haly, až se v rozpacích zastavil. Higginbotham netušil, co

George přimělo k tak zbrklému a nezvratnému činu. K činu, který se tolik vymykal jeho povaze.

K tak *nevysvětlitelnému* činu.

Z jedné chodby se něco ozvalo a Julian se obrátil.

Ze stínů se vynořil postarší muž v puntičkářsky úhledném černém obleku. „Díky, že jste přijel tak rychle, pane.“

Julian se sevřenými rty přikývl. „Drapere.“ Byl to Draper senior, bratrův správce majetkových záležitostí, Jordanův otec. Měl kanceláře v Derby, což bylo mnohem blíž než Londýn. Julian pátral Draperovi ve tváři. „Máte nějakou představu, proč George... pořád tomu nemůžu uvěřit... proč si vzal život?“

Draper rozvážně a zasmušile přikývl. Byl bledý, zničený, vypadal mnohem starší, než si ho Julian pamatoval. „Bohužel ano, pane. Proto se mi ulevilo, že vás služebnictvo přivolalo. Jde o ošklivou záležitost a potřebujeme rychlá rozhodnutí, chceme-li ochránit vaši rodinu.“

„Ochránit...?“ Julian se zamračil. „Tomu nerozumím.“

„Já vím.“ Draper pokynul směrem do chodby. „Ráčíte-li se mnou do kanceláře, zkusím vám to vysvětlit.“

Julian zaváhal. „A co má matka?“

„Je zničená a šokovaná, stejně jako vévodkyně, ale včera tu byl doktor a oběma dal něco na spaní. Prý se probudí za pár hodin.“

„A co moje sestry? A Henry? Dobrý bože, z chudáka chlapce je teď vévoda.“

„Jistě, ale služebnictvo se o ty mladé dobře stará a já mám obavy...“ Draper se odmlčel a promnul si

čelo. „Obávám se, že náš rozhovor nesnese odklad, pane. V takové situaci je čas nad zlato.“

Draper byl seriózní člověk, vyrovnaný, klidný, svědomitý, ostatně i proto si Julian vybral jeho syna za vlastního správce majetku. Draperova nervozita ho mátlala a lekala. Přikývl. „Dobře.“ Pokynul mu. „Račte.“

Cestou do kanceláře se Drapera zeptal: „Kdy se to stalo?“

„Včera ráno, pane. Služebnictvo zaslechlo výstřel v jedenáct hodin, myslím. Museli vylomit dveře knihovny, ale samozřejmě už nemohli nic dělat.“

Julian měl během dlouhé jízdy dost času na přemýšlení. „Kdo ještě ví o Georgeově smrti?“

„Prozatím myslím, že o tom ví jenom domácí personál, muži ze stáji a rodina. A doktor a já, samozřejmě.“

„Takže se snad povede zatajit, že šlo o sebevraždu.“ Jeho první myšlenka patřila sestřím, matce, Henrymu, a dokonce i švagrové. Sebevražda, ať z jakéhokoli důvodu, vrhala na rodinu temný společenský stín.

Draper zaváhal, než odpověděl. „Možná.“ Neznělo to moc přesvědčeně.

Julian následoval Drapera do kanceláře panství.

Ten mu pokynul ke křeslu za stolem. „Tady vám mohu lépe ukázat účetnictví.“

„Účetnictví?“ Julian se svezl do křesla a zamračil se. „Proč mám vidět účetnictví?“

Draper vzal z police těžkou účetní knihu, obrátil se a pohlédl mu zpříma do očí. „Nerad vám to říkám, pane, ale zdá se, že navzdory všem předpokladům

váš bratr přece jen nebyl imunní vůči delbraithovské kletbě.“

„U všech čertů!“ Julian bezmocně rozhodil rukama a hleděl na důkaz o Georgeově závislosti. V uplynulé půlhodině před něj Draper kladl jednu účetní knihu za druhou a dokazoval jeden velmi prostý fakt.

Georgeovi se povedlo to, co nedokázal žádný Delbraith před ním. Přivedl panství na buben a pak všechno ještě zhoršil tím, že jmění zatížil hypotékou.

Julian svěsil ruce a opřel se v křesle. „Dobře.“ Rychle uvažoval, pohrával si s čísly a sumami, šancemi a možnostmi. „Sečtěte tu sumu. Celkovou. A pošlete pro Jordana. Řekněte mu, ať s sebou vezme veškeré mé účetnictví.“

„Ano, pane.“ Draper zaváhal a přiznal: „Dovolil jsem si pro něj poslat už předtím – do hodiny by tu měl být.“

Julian k němu zvedl hlavu. „To od vás bylo zvláště prozíravé.“ Řekl to bez zápalu, spíš jako otázku.

Draper se mu podíval do očí. „Omlouvám se, pane, ale znám vás a vašeho bratra od plenek. Věděl jsem, že se rodina může spolehnout na vaši pomoc, a jak jsem řekl –“

„Nemáme čas.“ Julian se zašklebil a krátce přikývl. „Dobře.“ Odtáhl křeslo. „Zajdu se podívat za sestrami. Dejte mi vědět, až Julian dorazí.“

Millicent, Cassandru a Edwinu našel v malém salonu nahoře, který si vyhradily pro sebe. Věděly už, že George zemřel, nikdo jim však neřekl nic bližšího.

Ale slyšely výstřel a byly svědky následujícího rozru-
chu, a tak si lehce daly dvě a dvě dohromady.

„On se zabil, že?“ Millicent, čtrnáctiletá dívka, ze
které rostla další Lucasta, seděla stranou na okenním
sedátku, kolena přitážená k hrudi. Jako obvykle šla
přímo k věci.

Jakmile si Julian se všemi třemi vyměnil políbení
a delší a pevnější objetí než jindy, posadil se na pol-
štář u jejich nohou. Váhal, uvažoval, čeho je může
ušetřit, jestli by neměl...

Jedenáctiletá Cassie si odfrkla. „Prostě nám to řek-
ni – víš, že to jinak vymáčkneš ze služebnictva.“

Julian si povzdechl a poslechl. Díval se přitom na
teprve desetiletou Edwinu, aby se ujistil, že ji jeho
slova příliš nezaskočí.

„Ale... proč?“ Millicent se zamračila. „Taková
strašlivá věc... Musel mít nějaký důvod.“

To byla ošemetná věc. „Od Drapera jsem se do-
zvěděl, že se George dal na hazard. Vypadá to, že
ho dohnalo rodové prokletí. A než by stačil ohrozit
panství a rodinu... no, zkrátka tomu udělal přítrž.“

Doufal, že mu tu nevinnou lež spolknou.

Všechny tři se zakabonily, zamyslely se a pak
Cassie zahučela: „To je celý George. Tak ješitný, že
tě nedokázal požádat o pomoc.“ Upřela šedé oči na
Juliana. „Ty s tím prokletím žiješ celý život, a nikdy ti
neublížilo. A tys nikdy neublížil panství ani rodině.“

Podářilo se mu vlašně usmát. „Bohužel, George
nebyl jako já.“

„To ne.“ Millie zhoupla nohy dolů a krátce mu
sevřela paži. „Jsi z mnohem tužšího těsta. Ale co ta
poskvrna? Myslím kvůli sebevraždě?“

„Tím se trápit nemusíte. Doktor oznámil, že za daných okolností napíše do zprávy, že George zemřel náhle a nečekaně na mrtvici.“

Trojice dívek o tom chvíli uvažovala a pak se ozvala Edwina: „No, tak to vypadá, že si musíme opatřit smuteční šaty, abychom se s Georgem mohly pořádně rozloučit.“

Millie se zašklebila. „Pravda. Sice to byl hlupák, ale byl šlechtný a obětoval se kvůli nám, a tak mu na pohřbu nesmíme udělat ostudu.“

Julian koutkem oka zahlédl, jak se po příjezdové cestě blíží vůz řízený Jordanem Draperem.

„Půjdem za mámou,“ rozhodla Cassie. „Poradit se o těch šatech. Možná ji to trochu rozptýlí.“ Podívala se na Juliana. „Už jsi s ní mluvil?“

„Ne. Ještě ne.“ Dodal: „Jděte tedy za ní, zabavte ji a řekněte, že jsem tady a že si s ní zajdu promluvit, jak jen to půjde.“ Zvedl se spolu s děvčaty. „Teď se musím domluvit s Draperem, aby se všechno urovnalo. Vyřídíte matce, že přijdu, jakmile skončíme.“

Sestry přikývly, znovu ho objaly a všichni společně vyšli ze salonu. Julian se na chodbě od dívek oddělil a oddechl si úlevou. Šlo to lépe, než doufal.

Následujících pár hodin strávil s Draperem, otcem a synem, pak se k nim přidal Minchinbury, rodinný právník. V kanceláři jim bylo těsno, ale nikdo nenavrhl, aby se přesunuli na nějaké pohodlnější, avšak méně bezpečné místo.

Minchinbury potvrdil, že George ve své poslední vůli jmenoval vykonavatelem závěti Juliana. Měl se stát také opatrovníkem tříletého Henryho

spolu s Caroline. Na to Julian jen pokývl a odsunul ten problém na později. Jeden hrůzný scénář po druhém.

„Nedá se nic dělat,“ uzavřel to nakonec Jordan. „Ať splátky rozvrhne jakkoliv, ať prodáme veškeré jmění nezahrnuté v dědictví a všechny příjmy panství přesuneme na tyto splátky, pořád to zdaleka nestačí.“

Zatímco procházeli ta hrozná čísla, začal se Julianovi rodit v hlavě plán. Byl nesmírně šokující, ale on v této oblasti uměl chodit. Podíval se přes stůl Jordanovi do očí. „Vlož do toho mé prostředky – všechny. Převeď veškeré mé jmění na hotovost a umožň dluhy. Nech mi...“ Chvilí uvažoval a pak řekl: „Deset tisíc v hotovosti. Předpokládejme mé trvalé příjmy ve výši...“ Ten propočítal chvíli déle, ale nakonec uvedl jistou sumu.

Draper a Minchinbury se tvářili zděšeně, ale Jordan se jen ušklíbl, zapsal čísla a znovu se pustil do rozpracovávání složité sítě zástav a splátek.

Draper a Minchinbury si vyměnili pohled... a pomalu jim docházelo, co tím Julian zamýšlí. Byl to mírně otřesený Minchinbury, kdo se na něj nakonec obrátil. „Můj pane... co máte v úmyslu?“

Julian zvedl prst a trpělivě čekal, až Jordan skončí s výpočty.

Konečně si Jordan vydechl. „Jsme blízko. Je to o chlup.“ Podíval se na Juliana. „Mělo by to vyjít.“

Julian nemusel Jordanovi vysvětlovat, co zamýšlí. Pracoval pro něj dost dlouho na to, aby uhodl, co by měl a mohl udělat. Stejně byl však mladému muži vděčný za jeho jednoznačnou podporu. „Zahrnul jsi

do toho provoz tohoto domu a celého panství, běžné platby matce, děvčatům a vévodkyni, a podíly dívek jsi nechal nedotčené?“

„No, podíly dívek jsou už dávno utracené,“ povzdechl si Jordan. „Ale než dosáhnou šestnácti let, tímto způsobem se jim vrátí. Započítal jsem taky zvýšené potřeby Henryho v následujících letech, počínaje jeho pátými narozeninami.“

„Výborně.“ Julian se odmlčel, aby si srovnal myšlenky, načež se podíval na Drapera a Minchinburyho. „Navrhuji následující věc, pánové.“

Vypověděl jim celý svůj plán. Pokud měl zachránit rod Delbraithů – rodinu, titul a panství –, potřeboval mít oba muže na své straně. Zpočátku byli šokovaní, pak zděšení, jak jim docházely důsledky jeho návrhu, ale nakonec stejně jako Jordan uznali, že mu nic jiného nezbývá.

George zvolil snadný únik a nechal na Julianovi, aby Delbraithy zachránil.

Rozhovor s matkou byl těžký, hlavně proto, že Lucasta vinila z Georgeovy smrti sama sebe.

Seděla v křesle před širokým oknem ve svém salonu, stále pohledná žena s šedivějícími vlasy staženými dozadu z tváře, zdrcená žalem, v pěsti svírala vlhký kapesník. „Měla jsem to poznat! Nemůžu *uvěřit*, že mi to ušlo.“

Navzdory tomu, co se lidé domnívali, vycházel Julian s matkou dobře. Co do vůle a odhodlání si byli hodně podobní. Už dávno dospěli ke vzájemné dohodě. Lucasta ho k ničemu nenutila a on se nemusel bránit.

Stál, vyhlížel přes zvlněné trávníky k lesu na ro-
dinných pozemcích a povzdechl si. „Mami, pokud
jsem nic neviděl *já*, tak se to poznat nedalo. Uměl...
to moc dobře tajit.“

„Podvedl nás. *Zradil* nás.“ Po chvíli se Lucasta tiš-
ším hlasem zeptala: „Jak dlouho to trvalo?“

Julian zaváhal, ale věděl, že nemá smysl lhát. Ob-
rátíl se a odpověděl: „Podle Drapera od té doby, co
nastoupil na Eton. Zpočátku to byly malé sumy, tak-
že jste si toho s otcem nevšimli. Teprve potom, co
dědil, začal sázet víc.“

Lucasta bezmocně zavrtěla hlavou. „Nikdy ses nic
nedoslechl?“

„Ne.“ A to hodně vypovídalo o tom, jaké podni-
ky George navštěvoval. Kdyby šlo o nějaké společen-
sky přijatelné hráčské doupě, byl by se o tom Julian
dozvěděl. George se musel uchýlit do podsvětí, aby
mohl holdovat své závislosti.

Lucasta se zvolna nadechla, vydechla a zvedla bra-
du. „Co se stalo, stalo se. Budeme tvrdit to, co navr-
hl doktor Melrose, že George zemřel na mrtvici. Po-
hřbíme ho se všemi poctami. A pak,“ podívala se na
Juliana, „posbíráme, co nám zbylo, a půjdeme dál.“
Odmělčela se a zadívala se na něj přimhouřenýma
očima. „Takže.“ Stísněně si povzdechla. „Vzhledem
k tomu, že se George radši zastřelil, než by čelil ná-
sledkům, prozraď mi, jak moc je to zlé?“

Nepokoušel se zlé zprávy zaobalit, před matkou by
to nemělo smysl. Odjakživa bránila rodinu jako lvice,
poznala každou vytáčku a umíněně z něj dokázala
vytáhnout pravdu. A tak si přitáhl další křeslo, posa-
dil se a všechno jí vypověděl. Jak se dalo čekat, celá

omráčená zmlkla a on plynule pokračoval: „Mluvil jsem s Drapery, s oběma, a taky s Minchinburym, a vypracovali jsme plán. Je to zoufalé řešení, ale koneckonců nám nastaly zoufalé časy. Shodli jsme se na tom, že je to jediná možná cesta dál. Probrali jsme všechna jiná řešení a žádné by nám nepomohlo tak jako můj návrh.“

Zahleděla se mu do očí. „Ten plán se mi líbit nebude, že ne?“

„Ne, ale je jediný, jaký máme.“ Vylíčil jí ho.

Vyslechla ho mlčky.

Začali se dohadovat.

Čekal to a neustoupil a nakonec, kousek po kousku, krok za krokem se poddala.

Až na jediný aspekt, a v něm k jeho překvapení necouvla, nenechala se přesvědčit.

„Už jsem ztratila jednoho syna, nepřijdu ještě o tebe. *Ne!*“ Zvedla ruku. „Chápu, že aby ten plán vyšel, je nemožný otevřený vztah, *ale*,“ upřela na něj oči, „tento dům, mě a své sestry budeš dál navštěvovat. Jsou to moje dcery a dokážou udržet tvé tajemství stejně jako já. Neodřízneš se od nás a buď si jistý, že bychom ti to nedovolily.“ Do očí jí vstoupily slzy. „To po nás nemůžeš chtít, můj drahý. Jestli má tvůj plán vyjít, musíš s tím počítat.“

Nečekal tak silnou reakci. Pátral jí ve tváři, znal její neústupnou vůli, zvážil to znovu a přikývl. „Dobře. Ale moje návštěvy budou řekněme tajné.“

„Nenápadné.“ Přikývla. „Víš, že pro tebe služebnictvo udělá všechno, takže to nebude problém.“

„A děvčata...“ Ušklíbl se. „Nechám to na tobě, vysvětlí jim to sama. Víš líp než já, jak jim to podat,

a já nemám čas na dohady a vysvětlování. S Jordanem musíme co nejdříve odjet do Londýna. Jestli máme zakrýt díry, které George nechal ve finanční fasádě rodiny, je třeba jednat okamžitě.“

Lucasta mu zapátrala ve tváři, tiše se zeptala: „A Caroline? Jestli chceš, vysvětlím jí to.“

Stiskl rty a zavrtěl hlavou. „Ne, promluvím si s ní sám. Je spolu se mnou opatrovnící Henryho. Musíme najít nějaký způsob, jak spolupracovat, už kvůli chlapci.“

Zvedl se.

Lucasta taky vstala, stiskla mu paži, natáhla se a políbila ho na tvář. „Běž, můj milý. Vím, že musíš.“

Pustila ho a odvrátila se, ale stačil zahlédnout, jak se jí po tváři koulí slza.

Rozhovor se švagrovou uzavřel ten dlouhý a strašlivý den.

Když se blížil k jejím pokojům, viděl, jak z Carolinina salonu vycházejí Draper a Minchinbury. Zavřeli za sebou dveře a vykročili po ochozu. Setkal se s nimi a na chvíli se společně zastavili.

Minchinbury mu oznámil: „Vysvětlil jsem vévodkyni ustanovení poslední vůle. Ví, že jste jediným vykonavatelem závěti a také spoluopatrovníkem jejího syna, a chápe, jaká práva vám z toho plynou.“

Julian cítil, jak se mu prohnuly rty. „A jak ty zprávy přijala?“

I Minchinbury se zašklebil. „Moc dobře ne, ale oznámit se jí to muselo. Aspoň to teď ví a chápe situaci.“

„Informovali jsme ji i o finančních problémech, které zanechal zemřelý vévoda.“ Draper stiskl rty. „Vysvětlil jsem jí, že přes to, co si dlouhá léta myslela, jste nikdy nečerpal žádné zdroje z panství a že stávající situaci zapříčinily výhradně vévodovy skutky. Samozřejmě jsme se nepustili do vysvětlování vašeho plánu, ale zmínili jsme se, že nějaký máte a že vzhledem k dané situaci je to podle nás jediná cesta, jak se dá rodina a samotné vévodství zachránit před finanční zkázou.“

Julian se podíval z jednoho na druhého. „Abych tomu dobře rozuměl – dali jste vévodkyni na vědomí, že pokud chce zachránit sebe a syna před bídou, musí souhlasit s tím, co navrhnou?“

Oba muži se zamysleli a pak přikývli. „Známe,“ Minchinbury zalétl pohledem k Draperovi, „názor vévodkyně na vás, pane, a považovali jsme za svou povinnost objasnit její milosti záležitosti tak, aby vaše slova padla na úrodnější půdu.“

Draper přikývl. „To bylo to nejmenší, co jsme mohli udělat, abychom napomohli vašemu plánu.“

Julian pokýval hlavou. „Děkuji vám, pánové. Vážím si vaší pomoci.“

Oba se uklonili a ustoupili. Minchinbury dodal: „Kdybyste ještě potřeboval nějakou pomoc, pane, stačí jen říct.“

Julian přikývl a vykročil dál chodbou. U dveří do Carolinina obývacího pokoje se nezastavil, hned zaklepal. Uslyšel tlumené „dále“, otočil knoflíkem a vešel.

Caroline stála zády k oknu, pevně se objímala rukama. Julian zavřel dveře a vydal se k ní. „Upřímnou

soustrast. Kéž by tomu bylo jinak, ale musíme si promluvit.“ Zastavil se kousek před ní a podíval se jí do modrých očí. „Minchinbury a Draper mi řekli, že vám vysvětlili situaci. Je něco, čemu na tom nerozumíte?“ Mluvil klidně, vyrovnaně a s odměřenou zdvořilostí.

Caroline k němu vzhlížela, tvář zbavenou všech masek. Viděl v ní city, otázky, vztek, to vše se jí zračilo v očích. Nakonec pronesla jediné chraptivé slovo. „Proč?“

Julian zavrtěl hlavou. „Nemohl si pomoci.“

„Ale –“ Nedořekla, mávla rukou a uhnula pohledem. „Nemůžu...“ Nadechla se, zvedla hlavu a pokračovala, aniž se na něj podívala. „Pořád je pro mě těžké... pochopit, že po všechny ty roky, kdy jsem považovala za ničemu vás, to byl ve skutečnosti on.“

Julian se zamračil. „Neměla jste nějaké podezření?“

„Ne.“ Drsně se zasmála. „Vůči němu nikdy. Ale vím, že některé mé šperky jsou sklo, nejsou pravé. Dokonce i ty, které bývaly pravé, jsou teď jen laciné náhražky.“ Podívala se na Juliana. „Měla jsem za to, že těmi šperky platí vaše dluhy, myslí si, že si nevšimnu rozdílu, že to považuje za lepší řešení než brát peníze z panství –“ Dech se v ní zadrhl, odvrátila se. „Ne, nemusíte mi to říkat. Samotné se mi nechce věřit, jak jsem byla hloupá.“

Na hysterii neměl čas, ani na hysterii takového druhu. „Caroline, jestli mám odvrátit finanční katastrofu, musím jednat rychle.“

Věnovala mu hořký pohled. „Podle Minchinburyho a Drapera nemám na vybranou, musím vám dovolit udělat, co chcete, pokud chci dál žít tady

v pohodlí s Henrym. A pokud chci, aby měl syn nějakou budoucnost.“

To byla nevýhoda dobře myšleného zásahu obou mužů. „V tom měli pravdu, ale nevysvětlili vám, že aby můj plán vyšel, musíte v něm sehrát svou roli i vy. A proto se potřebujete dozvědět, jaký je to plán.“

Caroline si ho dlouho prohlížela, pak se k němu obrátila se založenýma rukama a přikývla. „Dobře. Vysvětlete mi ho.“

Neposadila se, nevybídla k tomu ani jeho. A tak zůstal stát a prozradil jí, co zamýšlí.

Když skončil, zírala na něj skoro s otevřenou pusou.

Po chvíli ticha se otevřeně otázal: „Takže? Sehrá-
jete svou roli? Sehrá-
jete roli, kterou musíte sehrát,
aby ta báhorka vyšla?“

Dál na něj jen hleděla. „Já... tomu nerozumím.“

Zmocňovala se ho netrpělivost. „Je to úplně jednoduchá otázka. Budete –“

„Ne, to ne. Já...“ Svěsila paže a zhluboka se nadechla. Na chvíli se odmlčela a pak s pohledem upřeným do jeho tváře pronesla: „Nabízíte, že se obětujete. *Proč?* To je to, čemu nerozumím, čemu nevěřím. Jestli přijmu váš plán a budu ho podporovat, stanu se – a můj syn a jeho budoucnost ještě víc – vašim obrovským dlužníkem.“

Zauvažoval nad tím a přikývl. „To je pravda.“

Zasmála se, znělo to zlomeně a odtažitě, odvrátila se.

„Caroline.“ S velikým úsilím udržoval vyrovnaný, klidný tón. „Vážně se i za těchto podmínek necháte ovládat hrdostí a odmítnete mou pomoc?“

Pohlédla na něj, zadívala se mu do očí.

Dolehl k němu vzdálený, pisklavý výkřik, byl to šťastný, ne zoufalý zvuk. Vyhlédl z okna a viděl, jak sestry s Henrym vycházejí z lesa. Vraceli se z procházky, Millie a Cassie držely Henryho za ruce a houpaly ho. Byly mu teprve tři roky, realita otcovy smrti na něj ještě nedopadla. Za nimi šli dva sloužící a chůva, tiše si povídali a dohlíželi na tu čtveřici.

Julian se vrátil pohledem ke Caroline. Byl mnohem vyšší, neviděla to co on.

I když měl sto chutí popadnout ji za paži a přitáhnout ji k oknu, jen jí pokynul, aby se k němu přiblížila. „Chcete vědět, proč to dělám?“ Ukázal jí na skupinku dole. „Proto. Nikdo z těch čtyř tam dole – kčertu, vlastně nikdo z těch sedmi – neprovedl nic, aby si zasluhoval budoucnost, jaká by ho čekala, kdybych nezasáhl. A existuje jenom jedna cesta.“

Sledoval, jak se dívá na syna a dochází jí to.

Po chvíli si olízla rty a tišeji se zeptala: „Jiná cesta není?“

„Rodinu do toho dostala delbraithovská kletba. Je jediné správné, aby ji z toho delbraithovská kletba zase dostala.“

„Ale za jakou cenu?“

„Bez ohledu na cenu. A je to koneckonců moje rozhodnutí, ne vaše.“

Dívala se na něj ještě chvíli, pak jí ztvrdla tvář, přikývla. „Dobrá. Souhlasím. Udělám, co budu muset, abych... napomohla situaci.“

Jedna překážka zdolaná. Nadechl se, v duchu se obrnil a přesunul se k další, ještě vyšší a obtížnější. „Když mluvíme o kletbě, mám jednu podmínku,

o které nemíním diskutovat. Oplátkou za to, že udělám, co musím, a zachráním rodinu – včetně vás a Henryho –, se postaráte, aby se Henry dozvěděl pravdu o otcově smrti, aby se mu nikdy netajila.“

„Cože?“ Caroline se k němu prudce obrátila. „To nemyslíte vážně! Je to ještě dítě –“

„Teď samozřejmě ne. Až bude dost starý na to, aby se to dozvěděl, aby se ptal. Protože se *bude* ptát. Nechci, abyste před ním to prokletí tajila.“ Díval se jí do očí. „Nechci, abyste ho podporovala v přesvědčení, že je vůči kletbě imunní, aby všechno zahodil ve chvíli, kdy dosáhne dospělosti.“ Nadechla se, ale Julian na ni namířil prst a promluvil dřív. „A navíc, až přijedu na návštěvu, očekávám, že se s ním coby jeho opatrovník budu setkávat. Jestli chcete, můžete být u toho, ale budu si s ním povídat.“

Caroline ztuhl obličej. „Ne. Nedovolím, aby –“

„Caroline.“ Ocel v jeho hlase ji zarazila. Díval se jí do očí a tvrdě pronesl: „Ani vy, ani matka jste tu kletbu u George nezaznamenaly. Snažte se Henryho ‚chránit‘ a uděláte stejnou chybu, jaké se dopustila matka s Georgem. Prokletí na něj bude působit, ale on ho bude skrývat. A vy to nepoznáte. Já ano, protože vím, po čem se dívat, a ujišťuji vás, že budu Henryho pečlivě sledovat.“ Pátral jí v očích. „Pochopte to, ta kletba je vážná věc. Je to dědičná nemoc, a pokud Henry dostane pomoc, správnou pomoc, dá se to zvládnout. Budete-li se tvářit, že mu nic nehrozí, sežere ho to zaživa, jako se to stalo Georgeovi.“

„A co vy?“ Caroline nasadila úsměšek. „Vy tedy svou závislost dobře zvládáte?“

Chvíli mlčel a nakonec odpověděl: „Věc se má tak, že moje závislost dělí vás a Henryho od chudobince. To mějte na paměti, než mě odsoudíte za to, jak ji zvládám. A jak to vypadá, jsem taky jediný žijící člověk, který má s tou kletbou osobní zkušenost, kdo ví, čemu bude Henry v dospívání čelit, kdo zná triky, jak to nutkání zvládat.“ Díval se na ni a o něco tišeji dodal: „Vím, že je pro vás těžké to přijmout, ale jsem Henryho jediná naděje do budoucnosti, jak z finančního, tak z osobního hlediska.“

Dokud to neřekl nahlas, sám si neuvědomoval, jak pravdivá jsou to slova. Kolik odpovědnosti na sebe bere.

Ne že by na tom záleželo, neměl na vybranou.

Když Caroline neříkala nic, jen se kousala do spodního rtu a vypadala otřesená a ztracená, ustoupil a obrátil se ke dveřím. S rukou na klice se ještě zastavil a ohlédl se na ni. „Neriskujte se svým synem, Caroline. Jestli ho chcete udržet v bezpečí, udělejte přesně to, co jsem vám řekl.“

Prudce se odvrátila k oknu a neodpověděla.

Julian otevřel dveře a odešel.

O půl hodiny později, když se rozloučil se sestrami a malým synovcem, se Julian rozjel se svým faetonem po dlouhé příjezdové cestě, pobídl koně a zamířil do Londýna.

V časných ranních hodinách přitáhl otěže ve stájích u svého domova. Předal je ospalému pacholkovi a pomalu vyšel na ulici.

Zabořil ruce do kapes svrchníku, tichou tmou kráčel k Duke Street a konečně si dovolil uvažovat

o tom, co se chystá udělat a na co odmítal myslet během té dlouhé cesty, protože by ho to ohrožovalo při jízdě.

Došel ke svému domovu, vystoupal po schodech, zasunul klíč do zámku a otevřel dveře.

Vstoupil dovnitř a zavřel za sebou.

Jeho život lorda Juliana Delbraitha tím jednoduše skončil.

PRVNÍ KAPITOLA

*Říjen 1823, o dvanáct let později
Londýn*

Miranda Cliffordová se zastavila v hlubokých stínech hájku stromů a sledovala svého mladšího bratra Rodericka, jak kráčí po pečlivě upraveném trávníku k mohutnému sídlu, perletově zářícímu v měsíčním světle.

Kolem ní se po obou stranách táhlo husté křoví a vzrostlé stromy zahrad, svírajících dům ve své bujné náruči. Vánek působil jako dech, sténající povzdech povlávající jí drobnými pramínky vlasů, uvolněnými z drdolu.

Tiše a nehybně upírala zrak na Rodericka, dívala se, jak došel k nízké terase, bez váhání vystoupal po třech schodech a zamířil přímo k proskleným dveřím. Otevřel je, vešel a zavřel za sebou.

„U všech čertů!“ Miranda hleděla na ty dveře. Bylo to mnohem horší, než si myslela.

Poprvé si všimla, že se Roderick v noci tajně vyplížil z domu, před třemi týdny. Říkala si, že podobné neohlášené a nezmiňované noční výlety se od

třiadvacetiletého džentlmena dají čekat, ale celých těch třiadvacet let bratra chránila a zažitý instinkt se dal jen těžko potlačit. A tak uzavřela dohodu sama se sebou – jedné noci se ho vydá sledovat, jen aby se ujistila, že ať chodí kamkoliv, ať dělá cokoliv, neohrožuje sám sebe.

Ne že by mu nedůvěřovala, dělala to pro vlastní klid. Zjistí jen tolik, aby upokojila svou instinktivní úzkost, pak se vrátí domů a Roderick se o ničem nedozví.

Před deseti minutami se za ním vykradla po temném schodišti v domě na Claverton Street v Pimlicu, který sdíleli s tetou. Ručičky vysokých stojacích hodin na odpočívadle ukazovaly dvacet minut před jedenáctou. Šla Roderickovi v patách ranním pokojem, po bočním trávníku a zahradní brankou do uličky. Svírala taštičku a držela si nový módní krátký plášť u těla, držela se ve stínech u zdi uličky, a jako by byla sama stín, míhala se v jeho stopách. Zarazilo ji, že se drží bočních uliček, dokud se po pěti minutách křepké chůze k jejím značnému úžasu nezastavil u další branky ve vysoké kamenné zdi.

Otevřel ji a vešel. Váhala jen okamžik a pak ho následovala.

Nevěděla, či zadní zahradou se ubírá, aspoň zpočátku ne, ale jakmile spatřila dům, jakmile uviděla jeho velikost a nádheru a především tu barvu... „Který čert ho vede do domu Nevillea Roscoea?“

Stačilo tu otázku vyslovit a odpověď byla jasná. Neville Roscoe byl nejproslulejší obyvatel sousedství, ovšem v nechvalném smyslu. Byl to nekoronovaný král londýnského hazardu, majitel rozsáhlé

sítě hráčských doupat a klubů pro bohaté a urozené. Hazard patřil k oblíbeným neřestem společnosti a Roscoe podle všeho dovedl zkušeně dodat společnosti ty správné drogy k nasycení jejich potřeb.

O Roscoeovi se vědělo, že je to nesmírný boháč a že vládne významným vlivem, jak ve vlastním oboru, tak v temnějších oblastech. Za zločince však považován nebyl. Pohyboval se v nejasné sféře mezi společnostmi a podsvětím. Jednoho dne se plácal po ramenou s vévodou, druhého s vládcí zločinu, a přece zůstával svobodný vůči oběma těm světům.

Zkrátka, Roscoe byl záhadou a žil si podle vlastních pravidel.

Bydlel už dlouho ve velikém bílém sídle na Chichester Street, shlížejícím na náměstí Dolphin Square, plné zeleně, a na Temži za ním, když Roderick před rokem koupil dům na Claverton Street, hned za rohem. Miranda se za pár dní po nastěhování dolechla o pověstném sousedovi všechno.

Zatím neměla to štěstí se s ním setkat, ostatně o to ani nestála.

„Mizerný chlap.“ Sama nevěděla, jestli mluví o Roderickovi, nebo o Roscoeovi. To, že se Roderickovi zachtělo zkusit hazard, ji nepřekvapovalo, ale... stiskla rty. „Nemůže si dovolit zaplést se s Roscoem.“

Ne že by si Roderick nemohl dovolit hrát, rozhodně mohl, dokonce i na Roscoeově úrovni. Ale jeho bohatství pramenilo z obchodování, a jak ji i jeho učili celý život, znamenalo to, že se musí pevně a bezpodmínečně držet úctyhodné pověsti, mnohem víc než ostatní, ti s lepším původem.

Když viděla Rodericka vcházet do Roscoeova domu, okamžitě se před ní zjevil přízrak jejich starší sestry Rosalind. Všichni tři jako děti osiřeli a vyrostli v péči tet. Rosalind se dostalo stejných lekcí o spořádanosti jako jim, stejných pevných omezení, ale v šestnácti letech se vzbouřila. Utekla s cikány a vrátila se po dvou letech, nemocná a umírající.

Rosalind zahynula tragicky, stejně jako matka, která si postavila hlavu a proti vůli rodiny se vdala za syna majitele mlýna.

Vždycky, když někdo z rodiny sešel z náležité cesty, následovaly potíže a smrt. Miranda nechtěla, aby Roderick umřel mladý, a rozhodně ne tragicky. Nemohla se tedy vrátit domů a ponechat ho jeho osudu.

Držela se ve stínech, obešla trávník, kradla se k domu a k proskleným dveřím. V hlavě jí naskakovaly obrázky, co asi uvidí uvnitř – soukromou hráčskou sešlost, nebo... přímo orgie? Podle toho, co slyšela, přicházelo v úvahu obojí. Ženy bývaly běžnou součástí Roscoeových zábav, jeho kluby byly pověstné početným ženským osazenstvem.

„S kapkou štěstí se tam dostanu, aspoň na chvíli.“ Byla dospělá, vypadala dost zkušená. Došla k terase a shlédla na keprové vycházkové šaty barvy lila, které měla pod pláštěm. Za večerní úbor se rozhodně považovat nedaly, ale byly dost elegantní, aby hlásaly její postavení. Rozhodně teď nemínila odejít. Nechtěla se ovšem ani zdržet, chtěla jen najít Rodericka a ukázat se mu. To bude stačit, aby ho to šokovalo a přivedlo k rozumu. Pak s ní odejde zpátky domů.

Přešla terasu, otevřela dveře a vešla. Táhla se před ní chodba zahalená temnými stíny. Nehlučně za sebou

zavřela, přitom zaznamenala divné, vše prostupující ticho tmavých, neosvětlených pokojů. Dokonce ani z druhé strany trávníku, odkud byla vidět celá zadní část domu, nespátřila žádná osvětlená okna, žádné stopy po večírku, jakkoli maskovaném. Zastavila se a zapátrala všemi smysly.

Pozemek, na kterém dům stál, se prudce svažoval k Chichester Street, zadní zahrada byla vyvýšená. Patro, do něž vstoupila, bylo vlastně první, do přízemí se vstupovalo z ulice. Ta sešlost, slavnost, či co se to tu koná, bude nejspíš v salonu v přízemí. Napínala uši, jestli neuslyší nějaký zvuk, který by ji vedl, ale nezaznamenala nic.

Zmateně upírala oči dopředu. Roderick musel jít tudy, chodbu lemovaly jen tu a tam zavřené dveře, všude vládlo ticho, žádné světlo zpod nich nevycházelo, nikam jinam se pokračovat nedalo. Vydala se chodbou do přední části domu, krok za krokem víc a víc vnímala vsudypřítomný pocit kvality a solidnosti. Dům nebyl starý. Roscoe si ho nechal postavit pro sebe, což nejspíš vysvětlovalo tu řemeslnou zručnost, kterou spíš vycítila, než viděla. Ve všem se skrývala nenápadná elegance, doplněná luxusními úpravami a vybavením. Neměla čas se zastavit a prohlížet si to, ale dokonale zarámované obrazy na zdech vypadaly jako originály, žádné výtvořky z dílny nějakého obskurního malíře.

Napadlo ji, jestli to ticho nezpůsobuje bytelnost domu. A také vybavení: běhoun, po němž kráčela, byl tak silný, že neslyšela ani vlastní kroky.

Chodba ústila do širokého půlkruhového prostoru, jakési galerie obkružující hlavní schodiště. Zastavila se před ním, rozhlédla se doprava, pak doleva. Na

galerii ústily tři další chodby, ale všude bylo ticho. Nehořely tu ani lampy, prostor osvětlovalo jen slabé měsíční světlo procházející klenutým světlíkem vysoko nahoře a velkým oknem přímo naproti. Tím viděla vršky stromů na Dolphin Square a vzdálené mihotání měsíčního světla na řece.

Přímo vpředu, před velkým oknem, začínalo široké elegantní schodiště vedoucí dolů.

Nabrala vzduch do plic, zvedla hlavu, klidně vykročila ke schodům a přitom konečně zaslechla mužské hlasy. Nesly se odněkud z přízemí, ale hlouběji z domu, pořád dost vzdálené.

Zvenku uslyšela klapot kopyt na dlažebních kostkách. Pospíšila k oknu, vyhlédla a uviděla džentlmena v elegantním oblečení a klobouku, jak vystupuje z najatého kočáru. V ruce měl hůl se stříbrnou hlavou. Zaplatil kočímu a vykročil ke vchodu sídla, umístěnému o kousek dál v průčelí.

Toho muže nepoznala, ale jeho styl a způsob pohybu napovídaly, že patří do vyšších vrstev společnosti.

Domem se rozezněl zvon. Hned nato se na dlažbě v hale dole rozezněly rozvážné kroky sluhy. Napadlo ji, že popojde ke schodům a podívá se dolů, ale riskovala by, že ji uvidí, a tak zůstala na místě a jen poslouchala.

„Dobrý večer, pane.“

„Dobrý večer, Rundle.“ Návštěvník vešel dovnitř, dveře se zavřely. „Obávám se, že jdu pozdě. Ostatní už jsou tady?“

„Ano, pane, ale pán se ještě nepřipojil.“

„Výborně.“ Dolehlo k ní šustění, jak se návštěvník zbavoval svrchníku, rukavic, klobouku a hole. „Takže o nic nepřijdu.“

„To jistě ne, pane.“

„V knihovně jako obyčejně?“

„Ano, můj pane.“

„Nemusíte se obtěžovat, Rundle, cestu znám.“

„Děkuju vám, pane.“

Z haly vykročily dva páry kroků, rozešly se různými směry. Pospíchala na vršek schodiště, ale dorazila pozdě, neviděla, kam se muži vydali. Dveře vzadu v hale se však ještě houपालy v pantech. Sluha musel odejít tam, což znamenalo, že kroky doznívající z chodby táhnoucí se z rohu haly patřily návštěvníkovi. Knihovna a „shromáždění“ se tedy nacházely tím směrem.

Nadechla se, natáhla se po zábradlí –

Po zádech jí sjel mráz.

Ztuhla. Neslyšela nic, ale právě sama dokázala, jak snadné je pohybovat se nehlučně domem, aniž by se o to zvláště snažila. A její smysly, předtím soustředěné na halu dole, na ní opožděně ječely, že přímo za ní se tyčí někdo mnohem větší než ona.

Dech se v ní zadržel, plíce se sevřely. Se zjitřenými smysly se přinutila pomalu se otočit...

Její pohled přistál na bezchybně uvázané kravatě ze slonovinového hedvábí.

Roscoe sledoval, jak se velké oči té ženy, už tak vytřeštěné, ještě rozšiřují, pak vyjela pohledem k jeho tváři.

Neusmál se na ni. „Mohu vám nějak pomoci, slečno...?“

Neodpověděla hned, ale věděl své a nepředpokládal, že je ochromená šokem. V těch velkých očích zableskla rychlá kalkulance, když zvažovala odpověď.

Ano, byla drobné postavy, ladná a každým coulem ženská, ale on uměl hodnotit lidi jediným pohledem. Stačilo mu zaznamenat kultivované odhodlání v její tváři, odrážející se ve vzpřímeném držení těla a plavném kroku, který předtím zahlédl na galerii, a dovtípil se, s jakým typem dámy má tu čest.

S cílevědomou, rozhodnou a neústupnou dámou, aspoň v tom, o čem je přesvědčena.

A tak ho nepřekvapilo, že se stísněně nadechla, napřímila se do plné výšky, která rozhodně převyšovala průměr, a povýšeně prohlásila: „Jsem slečna Cliffordová.“

Málem nad tou informací překvapeně zamrkal.

Sklouzla mu pohledem z tváře, přejela po ramenou a hrudi a přistála jím na účetní knize, kterou nesl v ruce. Jemně vyklenutá obočí se zamračila. „A vy jste?“

Její tón prozrazoval, že ho považuje za nějakého drobného tajemníka. Aniž chtěl, koutky se mu zvedly. „Jsem majitel tohoto domu.“

Ta zpráva ji evidentně šokovala víc než jeho nena-
dálé zjevení. Hleděla na něj naprosto omráčená a ani se to nesnažila zakrýt. „Vy jste Roscoe?“

Dovedl si představit, jaké dohady asi slyšela, a jakýsi vnitřní ďábel ho ponoukl, aby ji zmátl ještě víc. Uklonil se, vložil do toho gesta veškerou grácií, kterou kdysi předváděl denně. Narovnal se a pronesl zvolna: „Uvítal bych vás ve svém skromném příbytku, slečno Cliffordová, jenom mě mate, proč jste přišla.“

„Skromném příbytku?“ Mluvila chraplavě, nízko položeným hlasem. Zalétla pohledem ke třem obrazům visícím na zdech mezi chodbami – dva

Gainsboroughové a Reynolds – a k velkému gobelínu na stěně za ním. „Na krále hazardu máte pozoruhodný vkus, pane.“

Zaujalo ho, že si obrazů všimla, ale nenechal se rozptýlit. „Jistě. Ale to neodpovídá na mou otázku.“

Miranda horečně uvažovala o jiné otázce: jak se odsud dostat, aby to nezavánělo skandálem. Zatímco většina její mysli řešila ten problém, zbytek se marně snažil soustředit. Netušila, jak Roscoe vypadá, ale ani v nejdivočejších snech by si ho nepředstavovala takového, jaký stál před ní.

Byl vysoký, výrazně vyšší než ona, ale ramena, hrud' a dlouhé svalnaté končetiny byly dokonale vyvážené, dohromady tvořily elegantní postavu, která jí jednoduše brala dech. Ani jeho oděv by si nespojovala s králem hazardu. V tom dokonale, na míru šitým tmavém saku na bezvadné slonovinové košili s úhledně uvázanou kravatou, v tlumeně modré, šedé a černé pruhované vestě s jednoduchými černými knoflíky a v prostých černých kalhotách by mohl zavítat do jakékoli vysoce postavené společnosti a žádnou ostudu by si tam neudělal.

A co se týkalo způsobu, jakým se pohyboval, a té rozvážné řeči... nebyla si úplně jistá, co je to za člověka, ale stačil jí jediný pohled na ostře řezanou tvář, na tmavé oči, které si ji upřeně prohlížely, na patriarchální nos a ostře řezanou čelist, a věděla, že je to neovladatelný muž. A co hůř, je nebezpečný v mnoha směrech.

Muž, který před ní stál, byl prostě hádanka.

S takovými muži neměla moc zkušeností, ale do téhle situace ji dostaly její instinkty, takže by ji

měly dostat i ven. Zvedla bradu výš a přidržela se povýšeného přístupu. „Přišla jsem zachránit svého bratra.“

Jedno tmavé obočí se pomalu zvedlo. „Zachránit?“

Zaznělo v tom nejasné varování. Ignorovala ho. „Přesně tak. Nejste snad tak vzdálen slušnému světu, abyste nevěděl, že spojení s člověkem vašich... sklonů by pro mého bratra znamenalo zhoubu, kdyby vyšlo najevo.“

Tvrdé rysy jeho tváře nedaly najevo žádnou reakci. Po chvilce se zeptal: „Mých sklonů?“

Nemínila se nechat zastrašit. „Vašeho oboru. Vašich aktivit.“ Ohlédla se do přední haly a vrátila se pohledem k němu. „Netuším, jakým zábavám se svými hosty holdujete dnes v noci, ale pokud laskavě oznámíte panu Cliffordovi, že jsem tady a že žádám, aby mě doprovodil domů, nebudu vás už obtěžovat já ani on.“

Nedal najevo, že by se chystal vyhovět její žádosti. Bez hnutí si ji prohlížel temnými očima – neodhadla, jakou barvu mají, ale za černé je nepovažovala –, studoval ty její, pátral jí ve tváři. Měl nečitelný, naprosto nevysvětlitelný výraz.

„Řekněte mi, slečno Cliffordová,“ pravil nakonec a jeho hluboký hlas málem předl, „jak si představujete zábavu, jakou organizuji pro své... blízké známé v soukromí vlastního domova?“

Ano, provinila se, když takhle vnikla do jeho domu, ale ať se propadne, jestli mu dovolí, aby s ní jednal takhle povýšeně. „Nemám tušení a ani zájem o tom uvažovat. Když jsem zjistila, že sem Roderick chodí, napadla mě nějaká soukromá hráčská sešlost

nebo rovnou orgie. Každopádně jsem přesvědčena, že účast na takových akcích mému bratrovi neprospívá a spojení s vámi taky ne.“

Těžká víčka zamžikala a na chvíli mu zakryla oči. „Viníte mě z toho, že vám kazím bratra, slečno Cliffordová?“

Nemínila se nechat zastrašit tím tichým ocelovým tónem.

„Ne.“ Ale nebyla první dáma, která si myslela, že má zhoubný vliv na nevinné. Možná to bylo tou dávnou ozvěnou, proč se cítil povinen uvést to na pravou míru. Otevřít jí oči, dát jí najevo, jak moc se v něm mýlila, přimět ji to uznat a omluvit se, ihned, ještě dnes v noci.

Obvykle nebyl tak přecitlivělý a sám se podivil, že takhle dáma, se kterou se nikdy dřív nesetkal, se mu tak rychle dostala pod kůži, až na tak osobní místo. Na místo, které pořád tolik bolelo, jak si překvapeně uvědomil. Ale přesto...

„Navrhuju, slečno Cliffordová, abyste šla se mnou.“ Ustoupil a pokynul jí do chodby vedoucí z druhého konce galerie.

Pohlédla tam s neskrývaným podezřením. „Proč? Můžu stejně tak dobře počkat, až mi sem Rodericka pošlete.“

„Ani by mě nenapadlo vašeho bratra tak ztrapňovat.“ Vykročil chodbou.

Ušel tři kroky, než prudce vydechla a rozběhla se za ním. „Kam to jdeme?“

„Na místo, odkud můžete sledovat dění, aniž by se o tom někdo z hostů dozvěděl.“

„Ne!“ Zastavila se.

Kráčel dál, a tak pospíchala za ním, zvedla bradu a celá udýchaná dodala: „Tedy, není třeba, abych viděla –“

„Ale ano.“ Zachovával naprosto bezvýraznou tvář, avšak uvnitř se smál.

Došel ke dveřím zasazeným v obložené stěně, položil ruku na kliku a obrátil se k ní. „Musíte mít zvláštní představu o takových věcech, když si představujete, že ve své knihovně pořádám orgie.“

Zamrkala. „Ano?“

„Věřte mi, že se tam nic takového neděje. Takže to nejhorší, co byste mohla vidět, je osm mužů při hře. Ve skutečnosti jde ale o něco úplně jiného.“ Podíval se jí do očí a z těch jeho sálala otevřená výzva. „Sledovala jste sem svého bratra se záměrem zjistit, co provádí. A teď se obrátíte a utečete, nebo jste dost statečná, abyste čelila pravdě?“

Vychutnával si to, a i když se moc snažil, nedovedl to úplně zatajit. Pomalu přimhouřila oči, sevřela rty a přikývla. „Dobře. Tak mi to ukažte.“

Otevřel dveře a pokynul jí, aby vešla.

S hlavou vysoko vztyčenou přešla přes práh. Následoval ji na galerii, která se táhla nad knihovnou v přízemí.

Držela se ve stínu u stěn lemovaných knihami a hleděla dolů na sedm džentlmenů usazených u stolu uprostřed. Měli připraveny účetní knihy a zápisníky, čekali na zahájení setkání, bavili se mezi sebou způsobem běžným u džentlmenů jejich postavení.

Po galerii se táhl vysoký koberec, takže se slečna Cliffordová i on mohli pohybovat, aniž by si jich

někdo všiml. Zvedl velké křeslo, postavil ho k zábradlí a ukázal jí, aby se posadila.

Zaváhala, ale pak se k němu přikradla a usedla. Počkal, než si upraví plášť a položí taštičku na klín, přistoupil ke křeslu, naklonil se k ní a zašeptal jí do ucha: „Pokud nevstanete, neuvidí vás. A jestli nevydáte nějaký hlasitý zvuk, neuslyší vás. Vy ale uvidíte vše a uslyšíte každé slovo, které se u toho stolu řekne.“

Tvrdě potlačila intenzivní, neznámé a znervózňující pocity, které v ní vyvolal ten hluboký hlas šeptající jí do ucha, jeho dech rozechvívající drobné pramínky vlasů na její šíji. Obrátila pozornost zpátky k rozhovoru dole u stolu a zjistila, že měl pravdu. Díky výtečné akustice snadno rozuměla všemu, co se řeklo, i když muži mluvili relativně tiše.

Roscoe byl pořád u ní – blízko, až příliš blízko. Jeho teplo, síla, vůně... to všechno napínalo její smysly. Plíce měla tak sevřené, že skoro nemohla dýchat, měla co dělat, aby se jí povedlo přikývnout.

Spokojeně se začal odtahovat, zarazil se, pak se vrátil, sklonil hlavu a znovu jí nesnesitelně zblízka zašeptal do ucha: „Mimochodem, říkáme si Spolek filantropů.“

Překvapeně zamrkala.

Než stačila strávit jeho slova, vycouval ke dveřím a odešel.

Roscoe se připojil ke svým druhům ze Spolku u stolu v knihovně, omluvil se, že je nechal čekat, zahájil schůzi a snažil se soustředit na záležitosti, kvůli nimž se s ostatními sešel.

Jejich organizace byla přímočará. Vedli charitativní projekty, každý člen vždy dohlížel na jeden projekt a na každé schůzi hlásil členům pokrok. Obvykle se setkávali jednou měsíčně, ale poslední dobou hodnotili a zahajovali několik nových projektů – ten Roderickův, protože se ke skupině přidal teprve nedávno, a dva další, které nahradily dokončené projekty. Proto Roscoe svolával schůze častěji.

Každý projekt se financoval prostřednictvím fondu spravovaného pečlivým a houževnatým právníkem. Každý ze členů přispíval podle svého přání, ale minimální příspěvek byl pět tisíc liber ročně a zajišťoval exkluzivní členství.

První členem byl Ro Gerrard, vikomt Gerrard. Mohl z něj být výtečný hazardní hráč, ale neměl pro risk dostatečné nadšení. Ale jeho pronikavá mysl, která by mohla výtečně posloužit při zvažování sázek, se ještě lépe osvědčila při odhadech rizik a možných výsledků mnohem humánnějších investic. Když se Ro pustil do filantropických snah, narazil na Roscoea, a jakmile strávil své překvapení, začal se podle svého zvyku ptát a navrhopvat. Neustal, dokud Roscoe neuznal, že bude rozumné spojit snahy.

Z takových skromných začátků vznikl Spolek.

„Vypadá to, že na mladé ženy z akademie velmi dobře platí metody výuky paní Canterburyové.“ Sebastian Trantor, kterého přijali relativně nedávno, po jeho ženitbě s Roeovou švagrovou, pokračoval v hodnocení postupu ve Spolkem financované škole v Lincolnu. Vybrané osiřelé dívky se tam učily nezbytným dovednostem, aby se mohly stát tajemnicemi dam.

Pak vystoupil Roderick s nejnovějšími informacemi o svém projektu, malé škole v Battersea, řízené správcem. Byl to nekomplikovaný projekt, na němž podle členů Spolku získá Roderick zkušenosti. „Nejsem ještě úplně spokojený s některými dodavateli, se kterými chce škola dál spolupracovat. Podle mě bychom se měli držet naší zásady nepřipustit zapojení firem, které vlastní příbuzní provozovatelů školy, leda by nebylo jiné řešení.“

„Tak, tak!“ souhlasil Max Gillard. „Zavedli jsme to pravidlo hned zpočátku a mnohokrát nás už zachránilo – nebo spíš naše peníze.“

Roderick přikývl. „Řeknu to Hendricksovi, hlavnímu správci.“

„Být vámi,“ ozval se Roscoe, „promluvil bych si s otcem... jmenuje se O’Leary? Je ve výboru školy, a i kdyby to třeba nepovažoval za nutné opatření,“ Roscoe se s cynickým úsměvem rozhlédl kolem stolu, „postačí říct, že naše značné zkušenosti nedovolují Spolku investovat do žádného projektu, který se nedrží těchto pravidel. O’Leary už pak jistě sám zapůsobí na ostatní členy výboru. Není třeba, abyste ztrácel čas a pokoušel se s nimi dohodnout, když to může udělat za vás.“

„S tím souhlasím,“ ozval se Hugh Bentley a vyhledal Roderickův pohled. „Nejde jenom o to přimět je, aby dělali věci po našem. Vtip je v tom, aby měli pocit, že jednají na základě vlastní moudrosti.“

Roderick se usmál, přikývl a zapsal si poznámku.

Hlášení pokračovala, Roscoe krátce popsal postup vlastního probíhajícího projektu, zaměřeného na výuku mladých chlapců ze slumů v docích, aby se

mohli stát učedníky v blízkých loděnicích. Spolek už spolupracoval s majiteli loděnic a dohlížel na výcvik a rozmístění učedníků na placená místa.

Když se slova ujal Hugh – lord Hugh Bentley, druhý a poněkud bystřejší syn vévody z Raythorne – zabořil se Roscoe do křesla a uvažoval o tom, co si jeho nepozvaný a nespokojený host na galerii myslí o jejich schůzi.

Z osmi mužů kolem stolu jich sedm – Ro, Sebastian, Marvin Grayle, Edward Bremworth, Hugh, Max a sám Roscoe – bylo potomky šlechtických rodů. Jedinou výjimku tvořil Roderick. Šlechtický původ sice nebyl kritériem pro členství ve Spolku, ale kromě výjimečných případů, jako byl ten jeho, disponovala penězi pro charitativní práci aristokracie.

Roscoe uvažoval, jestli se jejich tajná pozorovatelka už zastyděla. Netušil, že se Roderick rodině nesvěřil, že vstoupil do Spolku. Ale vzhledem k přehnanému ochranitelství jeho sestry – Roderickovi už bylo třináct a byl pánem vlastního značného majetku – se dalo pochopit, že mladík chtěl něco podniknout na vlastní pěst, dokázat si svou nezávislost.

I přes patnáct let a spoustu zkušeností, které ho od Rodericka dělily, to Roscoe dovedl ocenit.

V duchu se vrátil k povýšené slečně Cliffordové, uvažoval, jestli to ocení i ona.

Miranda proseděla celou schůzi v absolutním tichu.

Hlasy mužů k ní doléhaly jasně a každé slovo ji stahovalo hlouběji do bažiny rozpaků smíšených se zahanbením.

Ale jak to měla vědět?

Ještě předtím, než se Roscoe objevil v knihovně a zaujal své místo v čele stolu, zachytila narážky na společenské postavení mužů. Znali se navzájem dost dobře, oslovovali se jmény, ne tituly, ale i když si vyměňovali žertovné poznámky, několik jich nazvalo jednoho z nich „lordé“ a jednoho „vikomté“.

To ji upoutalo, prohlédla si je pozorněji. Všichni působili, že patří k aristokracii, včetně Roscoea samotného, když ho teď viděla v lepším světle. Nebylo pochyb o tom, že ušlechtilé rysy zdědil od šlechtických předků, jen se ti předkové zřejmě angažovali mimo manželské lože.

Každopádně ta tvář... ta si bez námahy udržela její pozornost. Poslouchala různé zprávy a vstřebávala argumenty, pohled však neupírala na toho, kdo právě mluvil, ale na Roscoea. Nikdy nevzhlédl ke galerii a ona tak mohla popustit uzdu probuzené zvědavosti a sledovat ho, studovat ho.

Nestávalo se každý den, aby mohla tak volně pozorovat nějakého muže, natož muže jeho kalibru. Muže ztělesňujícího ďábelskou přitažlivost, před kterou byla celý život varována.

Nebyl rozkošně pohledný, na to byl příliš starý a v ostře řezaných rysech obličeje se skrývalo něco tvrdého. Jemně tvarované rty se často cynicky zkroutily, zatímco tmavé oči s těžkými víčky – pořád si nebyla jistá, jakou vlastně mají barvu – spolu s bezvýraznou tváří hlásaly unavenost životem a odtazitost.

Jeho tvář s náznakem skrývané síly a samotářství ji zaujala, avšak jeho tělo ji přímo fascinovalo. Zaujalo ji už tam na galerii, ale když ho mohla srovnat

s ostatními muži, musela ještě víc obdivovat jeho výšku a ladnost postavy.

Jeho pohyby ji uchvacovaly. Opíral se v křesle, poslouchal jednoho z mužů a ona hltala tu pózu, která svědčila o muži v rozpuku sil, naprosto uvolněného ve svém mohutném a silném těle.

Teprve když schůze skončila a Roscoe vstal a spolu s ostatními vyšel z knihovny, aniž pohlédl jejím směrem, vytrhla se z okouzlení a konečně se soustředila na jiné věci.

V tom okamžiku jí došel význam toho, co vyslechla.

Díky věcem vyslechnutým během schůze jí bylo naprosto jasné, jak moc ho urazila názorem, že Rodericka kazí. Bude se muset omluvit.

Upřímně.

Roscoe je sice král londýnského hazardu, snad šlechtický levoboček, ale pod jeho tvrdým, odměřeným a mocným zevnějškem se skrývá pozorný a pečlivý člověk. Muž, který si zaslouží její potlesk, ne zavržení.

Možná není džentlmen, ale ostatní ho očividně uznávají. Dokud Roderickovo spojení s ním zůstane v tajnosti, nenacházela důvod, proč mu v tom bránit, ať to posuzovala z jakékoli stránky. Vztahem s Roscoem coby předsedou Spolku filantropů Roderickovi nehrozí žádná újma. Naopak, může se od krále londýnského hazardu pár užitečných věcí přiučit. Ten závěr ji maličko vyváděl z míry.

Jistě jsou i podivnější situace, ale zrovna ji žádná taková nenapadala.

Její zbabelejší stránka měla sto chutí zmizet z galerie. Než Roscoe vyprovodí hosty, mohla by

vyklouznout do zadní zahrady a pospíchat domů... ale ne. Vnikla do jeho domu a urazila ho. On jí po tom všem umožnil sledovat schůzi a dozvědět se tak, co potřebovala, o Roderickově novém podniku.

Už se o bratra nebála, spíš na něj byla hrdá.

To potlačení strachu a vylepšení názoru na Rodericka byla Roscoeova zásluha, a tak coby taktní host zůstala sedět a čekala, až se vrátí a vyprovodí ji.

O pět minut později se dveře otevřely. Stanul v nich její znepokojující hostitel, celé je vyplňoval a díval se na ni.

Odhodlaně se nadechla, zvedla se a obrátila se k němu. Podívala se mu zpříma do očí. „Omlouvám se vám, pane Roscoe. Jak se zdá, mnohé jsem nechápala, co se týče vás i mého bratra. Musím vám poděkovat, že jste mi umožnil zjistit pravdu.“

Roscoe ani nemrkl, ale překvapilo ho to. Měl zkušenosti, že dámy se silným přesvědčením – a slečna Cliffordová mu připadala jako jedna z nich – se nenechají jen tak zviklat. Ale jak tak sledoval její výraz a pátral v krásných oříškových očích, nenacházel nic než naprostou upřímnost.

Vypadalo to, že Roderickova sestra je jedna z těch vzácných žen, silných natolik, že dovedou uznat vlastní chybu.

Pustil kliku a pokývl. „Omluva se přijímá.“ Čekal, že mu bude trvat nejmíň půl hodiny, než se mu povede vymáčkout z ní neochotnou omluvu, ale vzala mu vítr z plachet. Nemohl však říct, že se cítí zklamáný. „A většina mých známých mi říká prostě Roscoe.“

Sám nevěděl, proč to dodal, připadalo mu to prostě vhodné. Ustoupil a pokynul jí, aby ho následovala. „Pojďte, doprovodím vás domů.“

Vykročila, ale hned se zase zastavila. „Děkuji vám, není třeba. Jak jistě víte, bydlíme hned za rohem.“

Nemohl si pomoci, musel se pousmát. „Ano, to vážně vím. Jenže, jak se zdá, slečno Cliffordová, nepochopila jste ještě jednu věc. Džentlmen jako já by nikdy nepřipustil, aby dáma šla domů sama, ať už v noci nebo ve dne.“

Miranda studovala jeho tvář, prohnuté rty, náznak úsměvu. Maličko ji popichoval. Omluvila se mu, on omluvu přijal, ale dál opravuje její názor na sebe.

V duchu si opakovala jeho slova a pátrala po nějakém způsobu, jak to vhodně odmítnout, ale co by mohla říct? Že není natolik dáma?

A tak přijala nevyhnutelné, pokývla a vyšla za ním na chodbu.

Bok po boku se vraceli na galerii. Lampy svítily. Zastavila se v tom měkkém světle a zadívala se pozorněji na jeden z obrazů. Pevně stiskla rty, ale nedovedla zadržet otázku, která se na ně drala. „To je...?“ Máchla rukou k plátnu.

„Originál? Ano. Jedno z jeho lepších děl, řekl bych.“

Pohlédla na něj. Zastavil se na vršku schodů a trpělivě na ni čekal. „Svádí mě to poznamenat něco o božím trestu za nestřídmost, ale to by bylo další nepochopení, vidíte?“

Usmál se. Byl to upřímný, naprosto odzbrojující úsměv a zahřál ji na místech, o kterých ani netušila, že se dají zahřát. Ale řekl jen: „Ano, to by bylo.“

Podívala se na další dva obrazy, pak na tapise-
rii. Odkládala nevyhnutelné, jak jen to šlo, než se
k němu konečně přidala.

Sešli dolů po schodech. Uvažovala, jestli ji po-
vede zadními zahradami, nebo po ulicích, ale ne-
mínila zpochybnit jeho volbu. Navzdory riziku,
že ji s ním někdo uvidí – avšak vzhledem k po-
zdní hodině a klidné čtvrti to nebylo velké rizi-
ko – by dala přednost širokým ulicím před úzkými
uličkami.

V přední hale čekal jeho sluha. Vysoký, šedovlasý,
vznošený a tak dobře vychovaný, že nedal najevo ani
nejmenší známku překvapení při pohledu na dámu,
kterou do domu neuvedl. Uklonil se a na Roscoeovu
žádost mu zašel pro kabát. Využila tu chvíli a roz-
hlédla se po hale, po vkusném dřevěném obložení
a třech velkých krajinomalbách na zdech.

Sluha se vrátil s elegantním svrchníkem. Zatímco
se do něj Roscoe soukal a upravoval si rukávy, do-
volila si znovu se na něj podívat. Sklonil hlavu, po-
hlédl na ni a ona v silnějším světle lampy na stole
v hale uviděla jeho oči tak dobře, že konečně roze-
znala jejich odstín.

Byly temně, safírově modré.

Ten úchvatný odstín připomínal drahokamy. A co
se týkalo jeho módně zastřižených vlasů, hustých pra-
menů na pěkně tvarované hlavě, zdálo se jí, že jsou
tmavě hnědé jako sobolína a působí až černě.

Sluha se přesunul ke dveřím a na Roscoeův po-
kyn je otevřel.

Její hostitel jí pokynul gestem, v němž už pozná-
vala vrozenou grácii. Zatímco scházela po nízkých

schodech, oznámil sluhovi: „Doprovodím dámu domů. Vrátím se do půlhodinky.“

„Jistě, pane. Oznámím to Rawlinsovi.“

Miranda se na chodníku zastavila a obrátila se k Roscoeovi. Zdvořilost velela se neptat, ale... „Rawlinsovi?“

Roscoe se na okamžik střetl s jejím pohledem, pak mávl rukou a společně vykročili. „To je jeden z mých osobních strážců. Nejméně jeden je vždy ve službě. Nemají rádi, když zmizím bez upozornění.“

„Aha.“ Kráčela vedle něj. Nenabídl jí rámě, za což mu byla vděčná. Bylo by trapné odmítnout, ale stejně by to udělala. A přijmout jeho podporu by naznačovalo jistou blízkost, která nebyla na místě. Naštěstí byla ulice prázdná, přesně jak doufala. Tmavé stíny se od stromů na náměstí rozlévaly po protějším chodníku, ale jejich stranu ulice nerušeně osvětloval měsíc. „Pokud chápete starost vašich strážců, snad pochopíte i to, proč jsem Rodericka sledovala do vašeho domu.“

Roscoe zaváhal a nakonec zabručel: „Vlastně to chápu.“ Moc dobře věděl, jak daleko mohou muže, a nejspíš i ženy, zavést ochranné pud. Čekal, věděl, co přijde dál.

Trvalo jí několik minut, než našla slova. Zvedla bradu o kousek výš a spustila: „Já vím, že nemám právo to po vás žádat, ale kdybyste mohl o všem pomlčet před Roderickem, ocenila bych tu diskrétnost.“

„Ani jsem o tom neuvažoval.“

Nepodívala se na něj, jen přikývla. „Děkuji vám.“

Počkal pár vteřin, než plně vstřebá úlevu, a navázal: „Přesto by mě zajímalo, proč si myslíte, že

Roderick, rozvážný třiatvacetiletý džentlmen, potřebuje chránit.“

Pohlédl na ni a viděl, jak se její pěkný obličej zachmuřil.

„To... se nedá vysvětlit jen tak lehce.“

Křižovatka ulic Chichester a Claverton byla ještě pořád kousek před nimi. „Máme na to dobrých pár minut.“

Vydechla. „Když to musíte vědět, osířeli jsme velice mladí. Nás tři – naši starší sestru, Rodericka a mě – vychovávaly dvě tety, starší sestry naší matky. Vzhledem k našemu zázemí je třeba, abychom se vždycky chovali naprosto spořádaně. Jenže chlapi jsou chlapi, a tak to padlo na sestru a na mě, abychom... Rodericka chránily.“

„A chránily jste ho jak dlouho, dvacet let?“

„Déle. Až mi to vešlo do krve.“ Na rohu zabočili a Miranda dodala: „A jak je vidět, budu s tím muset skoncovat.“

Věděl, že to nebude jen tak. Dlouholetý ochranný pud se dá těžko utlumit, natož vymazat.

Blížili se k domu, o němž věděl, že patří Roderickovi. Přicházeli k ústí uličky táhnoucí se podél zahrad a ona zpomalila. „Raději chodím zahradní brankou.“

Zahnula do uličky. Nekomentoval to a následoval ji.

Branka se nacházela v půli pozemku. Miranda se před ní zastavila, zvedla petlici, otevřela mohutnou dřevěnou branku, zastavila se a podívala se na Roscoea. „Děkuji vám za doprovod.“

Ve slabém světle viděla, jak se mu cynicky prohnuły rty. „I když byl, jak si myslíte, zbytečný?“